

τοῦ Καναδά εἶνε πολὺ δριμύ διὰ τὴν ἀσθενὴ κρᾶσιν μου. Ἐπροτίμησα λοιπὸν νὰ μὲ παραδώσετε εἰς τὰ δικαστήρια. Παραδώσατέ με. Θὰ μὲ ἐνάξουν ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων, ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ αἱ σχέσεις μας ἦσαν πάντοτε τόσον εὐάρεστοι, ὅπως ὁ κύριος πρόεδρος ἠδύοκησε νὰ παρατηρήσῃ, θὰ ὁμολογήσω τὴν ἐνοχὴν μου, καὶ θὰ μὲ καταδικάσουν «ἀνευ ἐλαφρυντικῶν λόγων» μὲ ὅλην τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου εἰς τὴν βαρυτάτην ποινὴν, ἣτις εἶνε δέκα ἐτῶν φυλάκις. Ἐνεκα τῆς καλῆς καὶ ἀμέμπτου συμπεριφορᾶς μου θὰ μοῦ ἀφήσουν ἓνα ἡμισυ ἔτος· ἀφοῦ μάλιστα ὡς ὑπάλληλός σας ἐπὶ τοσαῦτα

ἔτη ἐσυνήθισα νὰ κάθημαι ἡσυχος καὶ νὰ φέρωμαι ἀμέμπτως. Τὸν χρόνον τῆς φυλακῆς μου θὰ τὸν ἐπωφεληθῶ νὰ μάθω μουσικὴν, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἠγάπων, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε ἔνεκα ἐλλείψεως χρόνου δὲν εἰμπόρεσα νὰ ἀφιερωθῶ. Ἐκτὸς τῆς μουσικῆς θὰ ἐπιμεληθῶ νὰ μάθω καὶ μερικὰς νέας γλώσσας· πρὸ πάντων δια τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν εἶμαι κατενθουσιασμένος, διότι εἶνε ἡ γλῶσσα τῆς μουσικῆς. Ὅταν ἔβγω ἀπὸ τὴ φυλακὴ, θὰ εἶμαι τεσσαρακοντούτης, δηλαδὴ θὰ ἔχω ἀκόμη ὄλας μου τὰς δυνάμεις τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἑρμάννου Χάιζερ.

(Συνέχεια.)

Τὰ κοράσια διεπέρασαν τὸν δροσερὸν χώρον τοῦ σταύλου, ἐν ᾧ εὐωδίαζεν ὁ ξηρὸς χόρτος, ὡς ἂν εἰ πᾶσα καλὰμὴ καὶ πᾶν κάρφος ἀνέπεμπον ἀρωματώδη πνοήν. Περιεσκόπησαν τὰ πάντα, εὗρον τὴν κινήτην κλίμακα ἐστηριγμένην πρὸς τὸ ἄνω σάνιδωμα, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὴν ὀροφὴν τοῦ σταύλου.

Ὅτε ἐφθασάν ἐπάνω, ἀνερριχίθησαν ἐπὶ τῶν σωρῶν τοῦ ξηροῦ χόρτου. Ἐνταῦθα ἡ Καρμελίτα ἀνέβη ἀναρριχωμένη ἐπὶ ὑψηλοῦ τινος ὄρους χόρτου καὶ κατήλθε πάλιν ὀλισθαίνουσα καὶ ἀλλалаζουσα. Τὸ αὐτὸ ἐπραξε καὶ ἡ Ἄννα καὶ ἔξυε τὴν κεφαλὴν, ἣτις ἐκεντήθη ὑπὸ αἰχμηρῶν τινῶν καρφῶν.

Καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησαν τὸν περαιτέρω δρόμον τῶν ἀναρριχωμένων ἐπὶ τῶν σωρῶν τοῦ χόρτου καὶ εἶτα πάλιν βυθίζονται καὶ πάλιν κοπιωδῶς διαπορευόμεναι, τέλος δὲ ἐσκαψαν βαθεῖαν τινα ὀπήν ἐν τινὶ ὑψηλῷ λόφῳ ἐκ χόρτου, καὶ ἐγκαθιδρύθησαν ἐν αὐτῇ ὡς ἐν δωματίῳ.

Κατὰ τὴν ὁμίαν ἐνεδυμήθη ἡ Καρμελίτα ὅτι εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς ὀλίγα τεμάχια σοκολάτας· ἐξήγαγεν αὐτὰ καὶ ἔδωκε τὸ ἡμισυ εἰς τὴν μικράν τῆς φίλην. Ἀφοῦ ἡ Ἄννα ἔφαγε τὸ μερίδιόν τῆς, ἀπέμαξε τὰ χεῖλη τῆς μὲ τὴν χεῖρα καὶ εἶτα μὲ τὸ περίζωμά τῆς. Ἐπειτα δὲ πάλιν ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον τῶν. Ἦδη ἐπρόκειτο νὰ ἀναβῶσι καὶ δευτέραν ὀροφὴν. Ἐνῷ ἡ Καρμελίτα ἐδοκίμαζε τὴν μετακινήτην κλίμακα, ὅπως βεβαιωθῇ ἂν ἦτο ἀσφαλὴς, ἡ Ἄννα προσεπάθει ν' ἀποσπᾷ κάρφη τινὰ ἀχύρων, αἵτινα εἶχον ἐμπλεχθῇ εἰς τὴν κόμην τῆς Καρμελίτας.

«Μὴ, ἀφῆσέ τα!» ἐφώναζε τὸ κοράσιον μὲ ἀνυπομονησίαν καὶ ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν τῆς. «Ἀφῆσέ τα, δὲν πειράζουν. Ἐλα. Ἐγὼ ἀνεβαίνω ἐμπρὸς. Περίμενε ὅσο ν' ἀνεβῶ ἀπάνου κ' ἔπειτα σοῦ κρατῶ τὴ σκάλα ν' ἀνεβῇς κ' ἐσὺ. Ἦδη ἀνέβη μετὰ προσοχῆς καὶ προφυλάξεως, ἀφοῦ δὲ ἐφθασεν ἐπάνω ἐκάθισε εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὀροσθῆρας καὶ ἐκράτει τὴν κλίμακα στερεῶς, μὲ ὕψος σοβρῶν.

Οἱ ζῳηροὶ τῆς ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλουν· μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα παρηκολούθει τὰς κινήσεις τῆς ὀλιγώτερον ἐπιδεξίας φίλης τῆς, μέχρις οὗ καὶ αὕτη ἀνέβη.

Τώρα μόνις ἠσθάνθησαν τὰ παῖδια ὅλον τὸ θέλητρον τῆς μονώσεως καὶ ἡρεμίας. Ἐκεῖ ἐπάνω δὲν ἤκουετο τίποτε ἐκ τοῦ ἔξω κόσμου. Οὐδεμία φωνὴ ἀλέκτορος, οὐδεὶς ἀνθρώπινος φθόγγος, οὐδεὶς θόρυβος τῆς ζωῆς. Εὐρὺς, μέγας χάρος, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἡρέμουν καὶ ἐφαίνοντο οἷον περιμένοντα ἐν σιωπῇ τὸν χρόνον, ὅστις ἀποκαλύπτει τὰ πάντα.

Πολυάριθμοι ἴστοι ἀραχνῶν, ὡς αἰῶραι μὲ λεπτότατα σχοινία, ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν δοκῶν, καὶ ἄλλα ἀτενῆ καὶ ἀκίνητα, ὑπὸ φαῖας, ρυπαρᾶς κόνεως κεκαλυμμένα πράγματα ἐν εἰδὶ σταλακτιτῶν ἐξεῖχον ἀπὸ τῶν τοίχων ἐν ταῖς σκοτεινοτέραις γωνίαις. Καὶ ἀναρίθμητα βουνὰ χόρτου ὑψοῦντο πρὸς τὰ ἀριστερὰ, ἐν ᾧ τὸ δεξιὸν μέρος ἔμενε κενόν. Πολλοὶ κίτρινοι μικροὶ σωροὶ κόνεως τῶν ξυλοβόρων σκυλῆκων ἐκάλυπτον ἐνιαχοῦ τὸ πάτωμα, καὶ ἀπέπεμπον ὁσμὴν δριμυτέραν ἢ ὁ χόρτος τῶν λειμῶνων.

Διὰ τινος σταυροειδῶς ἀνεωγμένης ὀπῆς τοῦ τοιχώματος εἰσέφρχετο φῶς εἰς τὸν χώρον τοῦτον, δι' ἄλλης δὲ τινος ῥωγμῆς εἰσέδου

μάλιστα καὶ στενὴ δεσμὴς ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἐν ἣ ἀργυρόχροα μόρια κονιορτοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἀπαύστως.

Ταῦτα προσεῖλκον τὴν προσοχὴν τῶν κορασιῶν. Διὰ τοῦτο ἔδραμον μέχρι τοῦ ἄκρου καὶ ἐξήτασαν μήπως εἴρωσι καὶ ἄλλα ἀντικείμενα τῆς περιεργείας τῶν. Καὶ πράγματι εὗρον. Ἀνεκάλυψαν ἓνα φεγγίτην, κεχρωματισμένον μὲ ρυπαρὸν κατραμόχρωμα, καὶ συγκρατούμενον ὑπὸ δύο σιδηρῶν ἀγκίστρων. Ἡ μία ἀγκυρὶς ἦτο ἐνθροισμένη εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ φεγγίτου καὶ ἐφαίνετο ὅτι εὐκόλως ἠδύνατο ν' ἀποσπασθῇ, ἀλλ' ἡ ἑτέρα εὗρισκετο τόσον ὑψηλὰ, ὥστε μόνις ἠδύνατο νὰ τὴν ἐγγίσῃ διὰ τῆς χειρὸς ἀνὴρ μετρίου ἀναστήματος.

Τοῦτο ἐκτάκτως ἀπασχόλει τὴν Καρμελίταν καὶ τὴν Ἄνναν. Τέλος ἐσκέφθησαν καὶ ἀπεφάσισαν, ἡ Καρμελίτα νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τῶν ὦμων τῆς Ἄννας. Πρὸς τοῦτο ἡ Ἄννα ἐκυψε καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν τοίχον. Ἡ Καρμελίτα ἀνερριχίθη ἐπὶ τῶν ὦμων τῆς καὶ μὲ πολλὴν κόπον κατάρθωσε ν' ἀποσπᾷ τὴν ἀγκυρίδα, ἀλλ' ὅτε αὕτη τρίζουσα ἐξήχθη ἐκ τῆς ὀπῆς, ἡ Καρμελίτα ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσε ἐπὶ τοῦ πατώματος ὁμοῦ μὲ τὴν Ἄνναν. Ἠγέρθησαν ταχέως, ἀλλ' αἰφνης ἀνελογίσθησαν ὅτι διέπραξαν ὅτι δὲν ὤφειλον, καὶ ἐσκέφθησαν νὰ μὴ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἐπικίνδυνον ἐργασίαν. Ἡ περιέργεια ὅμως ἐνίκησε τὸν διαταγμὸν τῶν, καὶ ἡ Καρμελίτα ἐκάθισε κατὰ γῆς καὶ προσεπάθει πάλιν ν' ἀποσπᾷ καὶ τὴν κάτω ἀγκυρίδα.

Ἀφοῦ ἀπέσπασε καὶ ταύτην, ἡ Καρμελίτα ἐκλινε ταχέως τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω, συνέστειλε τοὺς πόδας, εἶτα δὲ πάλιν ταχέως κινήθεισα πρὸς τὰ ἐμπρὸς ᾤθησε δι' ἰσχυρᾶς κινήσεως τὴν κεχρωματισμένην ὁαλον καὶ ἀνέωξε τὸν φεγγίτην.

Πυκνὸς κονιορτὸς ὑψώθη συστρεφόμενος καὶ φῶς, αἶρ καὶ ἥλιος εἰσέρρευσαν ἔσω.

«Ἄ! Ἄ! Τὶ φραῖα!» ἐφώναζαν τὰ κοράσια καὶ παρετήρησαν εἰς τὰ ἔξω. Ἐνώπιόν τῶν ἔκειτο τὸ κτῆμα μετὰ τῶν οἰκοδομῶν του, τὸ μέγαρον, περιβαλλόμενον ὑπὸ δένδρων, οἱ μεγάλοι λειμῶνες, αἱ λάμπουσαι λαυρίδες τοῦ ὕδατος τῶν ρυάκων, καὶ ὅπισθεν τοῦτον τὸ δάσος μὲ τὰ ὑψηλὰ καὶ σκιερὰ δένδρα.

Ὡσαύτως καὶ τὸ χωρίον μὲ τὸ κωδωνοστάσιόν του ἦτο ὁρατὸν, καὶ ὁ λευκὸς τοῖχος τῆς οἰκίας τοῦ ἱερέως ἐφαίνετο ἐπίσης, καὶ ὅπισθεν τοῦ χωρίου ἐξετείνοντο ἄλλοι ἀγροὶ μὲ ποικιλώτατα χρώματα. Μακρὰν δὲ, ὅπου μόνις ἐξικνεῖτο ἡ ὄψις τῶν, ἐχάνετο ὁ ὀρίζων μὲ τὸ θαυμάσιον, ὑπόφαιον χρώμα του, καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ ὁ γαλανὸς θόλος τοῦ οὐρανοῦ, ἐν ᾧ ὑψηλὰ νέφη ἐφαίνοντο σχηματίζοντα ὑπερμεγέθη ὄρη.

Καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἡπλοῦτο ἡ καθαρά ἀλὴ μὲ τοὺς αὐτοβόλῳνας καὶ μὲ τοὺς σταύλους, εἰς δὲ τὰ πλάγια ἡ οἰκία τοῦ ἐπιστάτου μὲ τὴν ἐρυθρὰν στέγην τῆς καὶ τα λαμποκοποῦντα παράθυρά τῆς.

Ἐπὶ τῶν σωρῶν τῆς κόπρου ἐσκάλιζον αἱ ὀρνίθες κλάζουσαι καὶ κλίνουσαι τὰς κεφαλὰς. Εἰς ἄλλεκαυ ὠρδοῦτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ὕψωνε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐτάνυε τὰς πτέρυγας του, λουόμενος ἐν τῷ ἡλιακῷ φωτὶ.

Ἀφοῦ τὰ κοράσια ἐκορέσθησαν παρατηροῦντα καὶ δὲν εὗρισκον πλέον νέον τι θέλγητρον τῆς θέας, δυνάμενον νὰ κρατήσῃ δεσμίαν τὴν προσοχὴν καὶ περιέργειάν των, πρότεινεν ἡ Καρμελίτα νὰ καταβῶσι πάλιν καὶ εἰσελθῶσιν εἰς τὸν κήπον τοῦ ἐπιστάτου, ἔνθα εὗρισκετο ἰδρυμένη μία αἰώρα. Ἄλλ' ἤδη ἐσκέφθησαν αἰφνης νὰ δοκιμάσωσι μήπως κλείσωσι πάλιν τὸν φεγγίτην.

Ἡ Καρμελίτα κύπτουσα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ κρατουμένη ἀσφαλῶς μὲ τὴν μίαν χεῖρα ἀπὸ τῶν γωνιῶν τοῦ τοίχου ἠδύνατο διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς νὰ συλλάβῃ τὴν βαλὸν τοῦ φεγγίτου. Ἡ μικρὰ Ἄννα προσεπάθει νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ. Ἀλλὰ τῆς μὲν Καρμελίτας τὸ ἔργον προέβαινε βραδέως μὲν ἄλλ' ἀσφαλῶς, διότι τὸ κοράσιον τοῦτο εἶχεν εἰς πάντα τὰ τοιαῦτα ἱκανὴν ἐπιδεξιότητα καὶ ἀφορίαν. Ἡ Ἄννα ὅμως εἰς μάτην προσεπάθει νὰ μιμηθῇ τὴν τολμηρὰν φίλῃν τῆς, — αἱ κινήσεις τῆς ἦσαν πᾶσαι ἀδόξαι. Ἄλλ' οὐδὲν τοῦτων παρετήρησεν ἡ Καρμελίτα, ἐντελὴς ἀπασχολημένη εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς. Αἰφνης δὲ ἤκουσε πλησίον τῆς φοβερὰν κραυγὴν, καὶ πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ σκεφθῇ τί συμβαίνει, ἡ μικρὰ Ἄννα ἀπολέσασα τὴν ἰσορροπίαν κατεκρημνίσθη εἰς τὴν αὐλὴν.

Ἡ καρδιά τῆς Καρμελίτας ἐσταμάτησε. Τὸ δυστυχὲς κοράσιον ἔτρεμε καθ' ὅλα του τὰ μέλη, δὲν ἠδύνατο ν' ἀναπνεύσῃ, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ κάτω, καὶ εἶτα κατελήφθη ὑπὸ ἀπεριγράφτου φόβου καὶ τρόμου. Οὐτε ἐβλεπεν οὔτε ἤκουε πλέον τίποτε. Ἐδραμεν ἀνὰ τὸ κονιόρτωδες ἔδαφος, κατέβη τρέμουσα τὴν κλίμακα, ἐπὶ δὲ αὖθις διακομμένη ἔλαφος ἀνὰ τὰ ὄρη καὶ τὰς κοιλάδας τοῦ ξηροῦ χόρτου, εὔρε τὴν καταρρακτὴν ὑδρὰν, ἔνθα ἦτο ἡρμοσμένη ἡ δευτέρα κλίμαξ, κατέβη καὶ ταύτην τρέμουσα καὶ κλονουμένη, καὶ φθάσασα κάτω ἔτρεξεν ἀσθμαίνουσα εἰς τὴν αὐλὴν. Δὲν ἐζήτησε νὰ εὗρῃ τὴν Ἄνναν, ἐδεῶρε αὐτὴν ἐξ ἁπαντος νεκράν· ἐσκέπτετο μόνον τὴν τιμωρίαν ἣτις τὴν περιέμενε. Τὴν τιμωρίαν ἐσκέπτετο μόνον νὰ διαφύγῃ. Ἐβλεπε τὸ φοβερὸν βλέμμα, τὰ ἐξηγριωμένα ὄμματα τῆς μητρίδος, ἤκουε τοὺς σκληροὺς λόγους τῆς:

«Σὺ ἐπλάνησες τὴν Ἄννα. Σοὺ ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ πηγαίνῃς εἰς τοὺς σταύλους. Καὶ ὅμως παρέβης τὴν διαταγὴν μου. Πρέπει νὰ τιμωρηθῇς.»

Καὶ αὐτὸς ὁ πατήρ τῆς θὰ ἦτο τὴν φορὰν ταύτην ἐναντίον τῆς. Καὶ τώρα ἤρχετο πάλιν εἰς τὸν νοῦν τῆς ἡ Ἄννα. Ἐβλεπεν αὐτὴν κυλιωμένην εἰς τὸ αἷμά τῆς, μὲ τὴν κεφαλὴν συντετριμμένην, ἔβλεπεν αὐτὴν, ψυχορραγοῦσαν, καὶ εἶτα νεκράν.

Φρίκη τὴν κατέλαβεν. Ἐμπρὸς! ἔμπρὸς! Μετ' ὀλίγον ἐφθασεν εἰς τὴν λεωφόρον, ἣτις ἦγεν εἰς τὸ πλυσίστατον χωρίον. Ὁ ἰδρὼς ἔρρεε κρουνηδὸν ἀπὸ τοῦ μετώπου τῆς, ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἔγεινε ταχυτάτη καὶ ἀγωνιώδης, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφλέγοντο, τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο κάτωχρον, καὶ τὰ μέλη τῆς ἐναρκοῦντο.

Τί ἔμελλε νὰ συμβῇ, καὶ αὐτὴ δὲν εἴξευρε. Μόνον μακράν, μακράν! Νὰ φύγῃ, καὶ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον.

Ἰδοὺσα μακρότερον ἐρχομένους ἀνθρώπους, ἔκαμψε τὴν ὁδὸν καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸ μικρὸν δάσος, ὅπερ ἔξετείνετο παρὰ τὴν λεωφόρον. Τὸ δάσος τοῦτο ἀπέκρυπτεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων. Ἀν' ἐξηκολοῦδει κατ' εὐθείαν τὴν πορείαν τῆς, θὰ ἐφθανε πάλιν εἰς τὴν λεωφόρον δι' ἄλλου δρόμου.

Ἐν τῷ δάσει ἦτο ὁροσερὸς ὁ ἀήρ καὶ ἀρωματώδης ὁσμή ἐξετέμπετο ἐκ τῶν ὀρυθν καὶ τῶν ἐλάτων. Ὁ ἥλιος ἐλαμπύριζε τόσον φρατὰ διὰ μέσου τῶν ἀραιωτέρων δένδρων καὶ ἐχρῶσσε κατὰ διαστήματα τὸ ἔδαφος, ὥς νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε ἐκτακτὸν ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ ἥλιος καὶ τὸ δάσος δὲν εἴξευρον τίποτε περὶ ἐνὸς ἀπειδοῦς κορασίου, τίποτε περὶ τῆς νεκρᾶς Ἄννας.

Ἦτο ἀρὰ γε πράγματι νεκρά; Ἰσως — Ἄλλ' ἀν δὲν ἀπέθανε, θὰ ἐκείτο βεβαίως ἐν τῇ κλινῇ μὲ τετρασυμένην τὴν κεφαλὴν, καὶ αὐτὴ — ἡ Καρμελίτα — ἦτον ἡ ἐνόχος. Κατὰ τὴν ἐσπευσμένην πορείαν τῆς προσέκρουσεν ἐπὶ ἐνὸς νεαροῦ στελέχους δένδρου· εἰς σπίνος ἀπέπη τετερίζων· ἄγριαι περιστεραι ἐγόγγυζον ἐκεῖ πλησίον.

Ἐξ ὧλων τοῦτων ἐτρόμαξε περισσότερον τὸ κοράσιον. Ἐξηκολοῦθη νὰ τρέχῃ περαιτέρω. Ἄλλ' ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τῆς ψυχῆς τῆς ἡ Καρμελίτα ἀπεπλανήθη τοῦ δρόμου τῆς. Ἀνελογίσθη τοῦτο, ἐσταμάτησε καὶ ἔστρεψε τὰ βλέμματα εἰς τὰ περίε. Τὰ ὑποδήματά τῆς ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ κονιορτοῦ, εἰς τὰς περικνημίδας τῆς ἦσαν ἐμπετηγμένα ἄχυρα καὶ κάρφη, καὶ κατὰ τὴν ἐσπευσμένην διὰ τοῦ δάσους πορείαν εἶχον προσκολληθῇ εἰς τὰ ἐνδύματά τῆς ξηρὰ τινα κολλητικὰ φυτὰ. Μηχανικῶς ἐκινήθησαν αἱ χεῖρές τῆς ὅπως τὰ ἀπομακρύνωσι. Τώρα αἰφνης ἤκουσε θροῦν τινα μεταξὺ τῶν φύλλων. Ἐν ζῶον — εἰς λευκὸς κόνικλος ἐφάνη τραγανίζων τὰ φύλλα εὐχύμων βλαστῶν. Καὶ ὁ κόνικλος ἐγνώριζε τὴν Καρμελί-

ταν. Πῶς ἤλθε τὸ ζῶον αὐτὸ ἐδῶ εἰς τὸ δάσος; Ἐξ ἁπαντος θὰ ἐφυγε, θὰ ἐδραπέτευσεν ὅπως αὐτὴ ἡ ἰδία.

Ἦδη ὁ νοῦς τῆς ἀπασχολήθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μὲ τὸ ζῶον ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπύθυνε πρὸς αὐτὴν τὸ πρόσωπόν του μὲ τοὺς ἀψηρῆμένους, ἐρυθροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκίνει τὰ μακρὰ, λευκὰ του ὦτα.

Ἡ Καρμελίτα ἠθέλησε νὰ συλλάβῃ τὸν κόνικλον. «Ἐλα δῶ! Ἐλα!» τῷ ἐφώνασε σιγὰ. Ἀλλὰ κατὰ τὰς δοκιμὰς ταύτας ἀνεμνήσθη καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῷ σταύλῳ κόνικλων, ἐντεῦθεν δὲ ἐπῆλθεν αὐτῇ ἡ ἀνάμνησις τῆς αὐλῆς, τοῦ ἐπιστάτου — τῆς Ἄννας — τῆς μητρός — τῆς μητρίδος τῆς —

Ἡσδάνετο πεινᾶν καὶ διψᾶν. Ἐκεῖ πέρα εὗρισκετο χαμαικέρασα, τὰ πλεῖστα εἰσέτι πράσινα μὲ ἐρυθρὰς στιγμὰς, παρῆκει ὅμως εὗρισκοντο καὶ ὠριμα, εὐχυμα μεταξὺ τῶν φύλλων. Ἐπῆγε καὶ ἐδρεψεν ὀλίγα, τὰ ἔφαγε, καὶ εἰς τὴν ἤρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ χέῃ δάκρυα πικρά. Τὰ δάκρυα ἐπιπτον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς. — Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀραιοῦ δάσους, ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται ψῆχος. Τώρα ἐπῆλθεν ἡ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ καταπόνησις καὶ ἐξάντησις μετὰ τὴν ἰατραχίαν.

Ἄλλ' εὗρισκετο εἰσέτι ἐν τῷ μικρῷ δάσει, πλησίον τοῦ κτήματος. Ἐμπρὸς λοιπὸν, ταχέως, ἐμπρὸς! Ἠρχισε πάλιν νὰ τρέχῃ, μὲ προκεκλιμένον τὸ σῶμα, εἰς τὰ ὀπίσω, ἀνυπομόνως προσπαθοῦσα νὰ ἐπανέρῃ τὴν λεωφόρον. Ἐτρεχε κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἐπὶ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν εἰσέτι. Ἄλλ' ὅτε τέλος εἶδε μακρόθεν τὴν ὁδὸν, ἐνεθυμήθη ὅτι καὶ πάλιν ἠδύνατο νὰ συναντήσῃ ἀνθρώπους, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ διαπορευθῇ πάλιν τὸ δάσος καὶ νὰ τρέξῃ εἰς τὸ χωρίον, διὰ μέσου τῶν λειμῶνων καὶ τῶν ἀγρῶν. Τώρα πλέον δὲν ἐφοβεῖτο μόνον τὴν μητέρα τῆς ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους πλησίον τοῦ κτήματος, ὥς ἔχοντας γνῶσιν τοῦ φοβεροῦ συμβάντος.

Τὴν φορὰν ταύτην ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν γραμμὴν διὰ τοῦ δάσους καὶ εὔρε πράγματι τὴν ἐσχατίαν αὐτοῦ, χωριζομένην ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς λειμῶνος δι' εὐρείας καὶ καταφύτου τάφρου.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τάφρου ἐκεῖτο εἰς λίθος. Τὸ ὕδωρ κατέρρεεν βραδέως καὶ λαμπυρίζον ἐκάλυπτε τὴν ἀνώμαλον ἐπιφάνειάν του.

Ἰσως θὰ καταρθεύτο ἡ διάβασις. Ἀπῆγίτο τόλμη. Ἡ Καρμελίτα διεπέρασε μετὰ κόπου τὰς λόχμας, κατέβη μετὰ προφυλάξεως τὸ χεῖλος τῆς τάφρου, καὶ ἐδοκίμασε μὲ τὸν πόδα τὴν στερεότητα τοῦ ἐδάφους. Ὅχι, δὲν γίνεται. Εἶδε καλὰ μὲν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς τάφρου, ἀλλ' ἐκεῖ καὶ τὸ ἔδαφος ἦτο τελματωδές. Καὶ ὁ λειμὼν ἦτο τόσον φραῖος, τόσον ἡρεμὸς! Ἀνθ' αὐτῆς εὐωδίαζον, — ὁ ἀνῆσυχος καὶ μελαγχολικὸς βόμβος τῶν μελισσῶν καὶ τῶν κηφήνων ἐπλήρου μαλακῆς, ὄνειροπόλου μουσικῆς τὸν θερμὸν ἀέρα.

Ἦδη ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς Καρμελίτας ἐν καλὸν σχέδιον. Ἀφῆρεσεν ἀπὸ τῶν ποδῶν τῆς τὰ ὑποδήματα καὶ τὰς περικνημίδας, ἔλαβεν αὐτάς εἰς τὰς χεῖρας, καὶ προσεπάθει νὰ διαβῇ γυμνόπους διὰ τοῦ ὕδατος τῆς τάφρου. Ἄλλ' αἰφνης ἐβυθίσθη ὁ ἐταστικὸς αὐτῆς ποὺς εἰς τὸ ἰλυώδες ἔδαφος, καὶ ὁσμή λάσπης ἀνέβη ἐκ τοῦ ἀνασκαλευθέντος, κοιμωμένου πυθμένος. Ὑπεχώρησε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ παρετήρησεν ἀφηρημένη τὰ περίε. Ἡ ἀρωματώδης πνοὴ τῶν λειμῶνων καὶ ἡ μωσχοβόλος ὁσμή τῶν ἀγελάδων προσέπνευσεν αὐτῇ.

Καὶ τώρα αἰφνης τὸ κοράσιον ἤκουσεν ὀπισθεν τοῦ δόρυβον. Βαρὲα, δυσκίνητα βήματα ἤκουοντο πλησιάζοντα. Συνάμα δὲ ἤχος κωδῶνων, καὶ εἶτα κρότος θραυνομένων κλῶνων· μέχρις οὗ τέλος ἐνεφανίσθησαν μεταξὺ τῶν θάμνων κεφαλαί, — δύο μεγάλαι μελαγχροινὰ κεφαλαὶ μὲ φραίους ἡγριωμένους ὀφθαλμοὺς.

Ἡ Καρμελίτα ἐτρόμαξε πολὺ. Αἱ ἀγελάδες παρετήρουν αὐτὴν μὲ ἀτενὴ βλέμματα· ἡ μία ἐμυκίθη δυνατὰ, ὥσει ζητοῦσα βοήθειαν. Καὶ τὸ κοράσιον πεφοβισμένον, τεταραγμένον καὶ ἀμηχανοῦν, ἔτι δὲ καὶ τὴν προσπέλασιν ἀνθρώπων ἐκ τοῦ κτήματος φοβοῦμενον, ἤρπασε μετὰ σπουδῆς τὰ ὑποδήματα μὲ τὰς μικρὰς του χεῖρας, ἀνέβη πάλιν ἐπάνω εἰς τὸ χεῖλος τῆς τάφρου, καὶ περιφρονοῦν τὰς κνίδας αἰτινες ἐκέντουν τοὺς γυμνοὺς του πόδας ὥρμησε πάλιν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους. Καὶ αἱ ἀγελάδες ἔτρεχον ἐπίσης ὀπισθεν τοῦ κορασίου. Ἐνόμιζε τοῦλάχιστον ὅτι ἤκουε τὰ βήματά των. Ἦκουε τὸν δοῦπον τῶν ποδῶν των καὶ τὸν ἤχον τῶν κωδῶνων των. — Ἐπὶ τέλους ἔπαυσε πᾶς θόρυβος καὶ ἐγένετο ἡρεμία.

Τὶ νὰ κάμῃ λοιπὸν τώρα; νὰ ἀναζητήσῃ πάλιν τὴν λεωφόρον; Ἐνόμισεν ὅτι εὔρε τὴν ὁρτὴν διεθύνσιν καὶ ὥρμησε πάλιν ἐμπρὸς. Οὕτω ἐκ νέου ἤρχισε τὴν πορείαν καὶ ἔτρεχεν ἐπὶ ἡμίσειαν ἰσως ὥραν ἀκόμη. Ἄλλ' οἱ πόδες τῆς ἐπληγώθησαν καὶ ἐπόνουν καθ' ὑπερβολὴν. Μία ἄκανθα ἡ αἰχμηρὸν τι λιθάριον ἐτρόπησε τὴν πτέρναν τῆς. Ὁ πόνος, ὁ κόπος, ἡ πάντελής ἐξάντησις τῶν δυνά-

μεσών της ἐνίκησαν τὸν φόβον καὶ διήγειραν ἐν αὐτῇ τὸν πόδον τοῦ ὕπνου. Ἐξήγησε καὶ εὔρε ψυχὸν τινα θέσιν.

Πόσον φραῖα, ἡσυχὰ καὶ ἀναπαιντικὰ ἦσαν τὰ ξηρὰ, τὰ συσσωρευμένα ταῦτα φύλλα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξηπλώθη. Σκιαζομένη ὑπὸ τῶν κλώνων νεαρᾶς τινος ἀκακίας, ἥτις ἐβλάστησεν ἐνταῦθα τυχαίως ἐκ τοῦ σπόρου τὸν ὁποῖον ὁ ἄνεμος εἶχεν ἀρπάξῃ καὶ παρασύρῃ, περιβαλλομένη καὶ σχεδὸν ἐντελῶς περικλειομένη ὑπὸ ταπεινῶν, πυκνῶν καὶ εὐωδιῶντων θάμνων, ἀνέπνευσεν ἡ Καρμελίτα ἐλευθέρως, ὥσει ἀνακουφισθεῖσα ἀπὸ τῶν πολλῶν βασάνων τῆς ψυχῆς της.

Ἀπέκοψε φύλλα καὶ ἐκαθάρισε δι' αὐτῶν τοὺς πόδας της ἀπὸ τοῦ κόνιορτοῦ· μετὰ τὸν σιελόν της ἐπράυνε τὴν ἀλγηδόνα τῆς πληγῆς, εἴτα φορέσασα πάλιν τὰ ὑποδήματα καὶ τὰς περικνημίδας, ἔδρεψε τριφύλλον καὶ ἔφραγε. Εἴτα δὲ κατεκλίθη ὑπὸ τὰ καὶ ἤρπενε τὸν γαλάνον οὐρανόν. Καὶ ὁ οὐρανὸς ἐγέλα καὶ ὁ ἥλιος ἐδάμ-

βωνε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ τὸ δάσος ἔπεμπε τὰς ἀποναρκατικὰς πνοὰς του, καὶ τὸ κοράσιον ἀπεκοιμήθη.

Ἡ Καρμελίτα ἐκοιμάτο καὶ ὠνειρεύετο, ὅτι ὁ πατὴρ της τὴν ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ αὐτὴ τὸν ἡσπάζετο καὶ ἐκλαίει δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐτυχίας. Καὶ ἡ μικρὰ Ἄννα ἔπαιζε μετὰ τὴν κούκλαν της. Ἡ Καρλόττα καὶ ὁ Φρειδερίκος θεῖσεν, ὁ γηραλέος ἀμαξηλάτης ἔλεγον, ὅτι ἡ μήτηρ τῆς Καρμελίτας δὲν εἶνε θυμωμένη, καὶ ὅτι τὴν συνεχῶρει.

Ὅτε δ' ἐπῆλθε τὸ ἑσπερινὸν λυκόφως, καὶ ἡ φύσις ἐλαφρῶς χασμαιμένη περιέβαλλε τὸ δάσος, τοὺς λειμῶνας καὶ τοὺς ἀγροὺς σκοτεινότερον πέπλον, καὶ τὰ ζῶα παρεσκευάζοντο πρὸς τὴν νυκτερινὴν ἀνάπαισιν, — ὅτε τέλος ἠπλώθη τὸ σκότος καὶ ἐπῆλθεν ἡ νύξ, ἡ ἀνακουφίζουσα πᾶσαν θλίψιν καὶ πᾶσαν ἀλγηδόνα, τὸ κοράσιον ἐκοιμάτο εἰσέτι καὶ ὠνειρεύετο ἀκόμη εὐτυχῇ, μακάρια ὄνειρα. (Ἔπεται συνέχεια).

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Σ. ΚΟΝΤΟΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 233).

2. ἈΝΑΓΝΩΣΙΣ ἘΚ ΤΟΥ ὍΜΗΡΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ L. Alma Tadema (ἐν σελ. 228—229).

Ὁ διάσημος ἐν ἡθογραφίαις πρὸ πάντων καλλιτέχνης παρουσιάζει ἡμῖν ἐν τῷ νέῳ τούτῳ ἔργῳ του σκηνὴν τινα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος: νεαρὸν ῥαψῳδὸν ἀπαγγέλλοντα εἰς ἐπήκοον μέρη τινὰ τῶν ποιημάτων τοῦ Ὅμηρου. Ἐκάστη τῶν περικαλλῶν μορφῶν παρουσιάζει ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὴν πλήρη πραγματικότητα τῶν κλασσικῶν ἐκείνων χρόνων, ἕκαστον ἐκ τῶν εὐειδῶν καὶ εὐγενῶν τούτων προσώπων ἐκφράζει τόσον ζωηρῶς τὴν σύντονον προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, μεθ' οὗ ἅπαντες παρακολουθοῦσι τοὺς λόγους τοῦ ἀναγινώσκοντος, ὥστε ἀνεπαισθήτως μετατιθέμεθα καὶ βυθιζόμεθα εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην. Τὰ ἔργα τοῦ καλλιτέχνου L. Alma Tadema, ὅστις τὴν κλασσικὴν ἀρχαιότητα πρὸ πάντων ἐξέλεξεν ὡς ἔδαφος τῆς ἐνεργείας του, ἐξέχουσι διὰ τῆς λεπτότητος καὶ ἀκριβείας τῶν γραμμῶν, δι' ἀληθοῦς καὶ συγχρόνως ἀβρᾶς μεταχειρίσεως τῶν χρωμάτων μετὰ τῶν σπουδαίων δὲ τούτων τεχνικῶν ἀρετῶν συνδέουσι καὶ τὸ προτέρημα τῆς πραγματικῆς ἀκριβείας, ἥτις εἶνε ἀποτέλεσμα ἐμβριθοῦς μελέτης τῆς ἀρχαιότητος ἐν γένει καὶ ἀκριβοῦς γνώσεως τῆς ἀρχαιολογίας ἰδίᾳ.

Ὅπόσον ἡρεσκον τὰ ποιήματα τοῦ Ὅμηρου τοῖς ἀρχαίοις, εἶνε τοῖς πᾶσι γνωστόν, δυνάμεθα δὲ νὰ κρίνωμεν καὶ ἐκ τοῦ νῦν ἐπικρατοῦντος ὑπὲρ αὐτῶν ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ Ὅμηρος ἦν ἡ ἐθνικὴ βίβλος σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ ἡ μὲν ἀρρενωπὴ Πριάς, ἥτις παρεβλήθη πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον, διὰ τῶν ἡρωϊκωτάτων μαχῶν καὶ μονομαχιῶν ἐξῆρε παντὸς τὸ φρόνημα, ἡ δὲ ἀφελὴς Ὀδύσσεια, ἥτις παρεβλήθη πρὸς τὸν δύοντα ἥλιον, διὰ τῶν μαγευτικῶν πλανῶν καὶ ῥωμαντικῶν περιπετειῶν τοῦ Ὀδυσσεῆος ἔτερπε τὴν ψυχὴν τῶν ἀκροατῶν. Ἐν πάσῃ ἑλληνικῇ πανηγύρει, ἐν πάσῃ συναναστροφῇ πολὺς ἦν ὁ Ὅμηρος. Αὐτὸς ὁ νεῶν κατάλογος, ὅστις νῦν μᾶλλον ἀνίαν ἢ τέρψιν φέρει, ἀναγινωσκόμενον ἦν τότε ἀντικείμενον μεγίστου ἐνδιαφέροντος καὶ πᾶσα πόλις μνημονευομένη ἐν αὐτῷ ἐδωρεῖτο εὐτυχίᾳ. Ἡ δύναμις τῆς Ὀμηρικῆς παραστάσεως καὶ ἡθογραφίας, ὡς ἀπέδειξεν ὁ χρόνος, εἶνε ἀνυπερβλήτως· γινώριμός ἐστι τοῖς πᾶσιν ὁ Ζεὺς κραδαίνων δι' ἐνὸς νεύματος τὸν Ὀλυμπόν καὶ ὁ Ποσειδῶν, ὃς ἐκ τῆς δασύδους κορυφῆς ὄρους τινὸς τῆς Θράκης καθορῶν τοὺς Ἕλληνας ὑπὸ τῶν Τρώων δαμαζομένους:

αὐτὶκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσεται παιπαλόεντος
κραπινὰ ποσὶ προβιάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.

Τρεῖς μὲν ὀρέζατ' ἰών, τὸ δὲ τέταρτον ἴκετο τέκμων.

Μεγαλοπρεπέστερον ἅμα καὶ ἀφελέστερον μεγαλῶιν θεοῦ οὐδέποτε παρεστάθη· νομίζει τις ὅτι βλέπει γίγαντά τινα ὑπεράνθρωπον, ὅστις ἵνα διέλθῃ μέγα γεωγραφικὸν διάστημα τρεῖς μὲν ὕψοι τὸν πόδα, τὸ δὲ τέταρτον αὐτοῦ βῆμα φέρει αὐτὸν εἰς τὸ τέρμα. Φυσικωτάτῃ ἄρα εἶνε ἡ παράστασις τοῦ ζυγγράφου ποιήσαντος τοὺς ἀκροαμένους σχεδὸν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ῥαψῳδοῦ γεγραμμένους.

3. ΦΥΣΑΛΙΑΔΕΣ ΣΑΠΩΝΟΣ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Gabriel May (ἐν σελ. 233).

Πρέπει νὰ ἴδῃ τις τὴν πρωτότυπον εἰκόνα, τὴν ἐλαιογραφίαν, νὰ βυθισθῇ ὁλοψύχως ἐν τῇ θεωρίᾳ αὐτῆς, νὰ δεσμευθῇ ὑπὸ τοῦ θελητήρου τῶν θαυμασιῶν χρωμάτων της, ὅπως δυνηθῇ νὰ κατανοήσῃ καὶ ἐκτιμήσῃ κατ' ἀξίαν τὸ ἀριστοτέχνημα τοῦτο, ἐν τῇ ἀπεργασίᾳ τοῦ ὁποῖου ὁ καλλιτέχνης ἀνέπτυξεν ὅλην αὐτοῦ τὴν ὑπέροχον δεινότητα. Ὁ Γαβριὴλ Μάξ ἀγαπᾷ μὲν ἐξαιρετικῶς τὸ βαρύθυμον καὶ μελαγχολικὸν καὶ ἐνασμενίζεται εἰς τὸ ἐξόχως αἰσθητὸν ἐν τοῖς ἔργοις του, ἀλλ' ὅ, τι δημιουργεῖ μετὰ τὴν ἰδιάζουσαν αὐτῷ ταύτην τάσιν εἶνε πάντοτε μέγα καὶ ἀντάξιον τῆς τέχνης του. Ἐν ἐκ τῶν ἀρίστων αὐτοῦ καλλιτεχνημάτων εἶνε καὶ ἡ ἐλαιογραφία «Seifenblasen» (σαπουνόφουσκες), ὡς ἐπέγραψεν αὐτὴν συμβολικῶς, ἥς τὴν ἀναπαράγωγὴν ἐν ζυλογραφίᾳ δημοσιεύομεν σήμερον.

Περικαλλῆς, ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς θεωρίᾳ ὄνειροπόλος βεβυθισμένη νεᾶνις μετὰ τὸν γυμνόν, θαυμασίως ἐσχηματισμένον βραχιόνα κρατεῖ τὸ κάτοπτρον, ἐξ οὗ ἀντανακλάται καὶ ἐξαστράπτει ἡ θαυμασίως φραῖα μορφή της, σοβαρὰ καὶ μελαγχολικὴ. — Ὅσῳ μακρότερον χρόνον καὶ ὅσῳ μᾶλλον ἐπισταμένως θεωρεῖ τις τὴν εἰκόνα μετὰ τὰ μαγευτικὰ αὐτῆς χρώματα, τοσοῦτα μᾶλλον ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ πραγματικοῦ κόσμου καὶ αἵρεται εἰς τὸν ἰδεώδη κόσμον τοῦ κάλλους, ὃν δημιουργεῖ ἡμῖν ἡ φαντασία τῶν καλλιτεχνῶν. Ἀρρητον δὲ τι συναίσθημα μελαγχολίας καταλαμβάνει ἡμᾶς ἐννοοῦντας τὴν ἀλληγορίαν τῆς εἰκόνης. Ἡ περικαλλὴς γυνὴ, μετὰ τὸ ἐξαισίον ἐκεῖνο κάλλος ὅπερ δεσμεύει ὅλας ἡμῶν τὰς αἰσθήσεις, εἶνε, καὶ αὐτὴ πομφόλυξ, φουαλὶς σάπωνος, ἀντανακλώσα νῦν ὅλην τὴν μαγευτικὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν χρωμάτων ἀλλὰ μετ' οἱ πολλοὶ αἴφνης, ἡ ἐλαχίστη πνοὴ δύναται νὰ διαρρήξῃ τὴν πομφόλυγα, ν' ἀποσυνθῇ αὐτὴν εἰς ἀόρατα ἄτομα καὶ νὰ τὴν ἀφανίσῃ εἰς τὸ μηδὲν, εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ χώρου.